

Bruksela, 19 listopada 2025 r.
(OR. en)

15640/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0367 (NLE)

ANTIDISCRIM 110
COCON 69
COHOM 169
COPEN 354
DROIPEN 141
EDUC 457
FREMP 342
JAI 1721
MIGR 434
SOC 784
STATIS 90

PISMO PRZEWODNIE

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Data otrzymania: 19 listopada 2025 r.

Do: Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej

---

Dotyczy: Wniosek
DECYZJA RADY
dotycząca stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii

---

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2025) 713 final.

Zał.: COM(2025) 713 final

Bruksela, dnia 19.11.2025 r.
COM(2025) 713 final

2025/0367 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii na 19. posiedzeniu Komitetu Stron Konwencji Rady Europy („Komitet”) o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („konwencja stambulska” lub „konwencja”) w dniu 11 grudnia 2025 r., w związku z planowanym przyjęciem ośmiu projektów zaleceń i jednego projektu wniosku, skierowanych do dziewięciu państw będących Stronami i dotyczących wdrażania przez nie konwencji².

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja stambulska

W konwencji stambulskiej zawarto kompleksowy i zharmonizowany zbiór postanowień służących zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w Europie i poza nią. Konwencja weszła w życie 1 sierpnia 2014 r.

UE podpisała konwencję w czerwcu 2017 r., a procedurę przystąpienia zakończyła złożeniem dwóch instrumentów zatwierdzenia 28 czerwca 2023 r., dzięki czemu – w odniesieniu do UE – konwencja weszła w życie 1 października 2023 r. UE przystąpiła do konwencji w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji Unii i jej administracji publicznej¹ oraz współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement². Konwencję podpisały wszystkie państwa członkowskie, a 22 z nich ją ratyfikowały³.

2.2. Komitet Stron

Komitet Stron⁴ składa się z przedstawicieli Stron konwencji. Strony muszą dołożyć starań, aby mianować – jako swoich przedstawicieli – ekspertów możliwie najwyższej rangi w obszarze zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej⁵. Zadania powierzone Komitetowi Stron wymieniono w punkcie 1 jego regulaminu wewnętrznego⁶. 1 października 2023 r. UE stała się Stroną konwencji, a tym samym członkiem Komitetu Stron (art. 67 ust. 1 konwencji).

---

¹ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>.

² Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>.

³ Stan ratyfikacji na dzień 12 listopada 2025 r.: AT (2013 r.); BE (2016 r.); CY (2017 r.); DE (2017 r.); DK (2014 r.); IE (2019 r.); EL (2018 r.); ES (2014 r.); EE (2017 r.); FI (2015 r.); FR (2014 r.); HR (2018 r.); IT (2013 r.); LU (2018 r.); MT (2014 r.); NL (2015 r.); PL (2015 r.); PT (2013 r.); RO (2016 r.); SI (2015 r.); SV (2014 r.); LV (2023 r.).

⁴ [Komitet Stron – Konwencja stambulska: zwalczanie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej \(coe.int\)](http://coe.int).

⁵ Zasada 2.1.b regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron.

⁶ Dokument IC-CP(2015)2 przyjęty 4 maja 2015 r.

2.3. Mechanizm monitorujący konwencji stambulskiej

W konwencji stambulskiej ustanowiono mechanizm monitorujący mający zapewnić jej skuteczne wdrożenie przez Strony⁷. Celem jest ocena sposobu, w jaki konwencja jest stosowana w praktyce, a także udzielenie Stronom wskazówek. Mechanizm monitorujący obejmuje dwa odrębne, lecz wzajemnie powiązane organy: niezależny organ ekspercki – Grupę ekspertów ds. przeciwdziałania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („GREVIO”) oraz Komitet Stron.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji GREVIO jest niezależną grupą ekspertów, której zadaniem jest monitorowanie wdrażania konwencji stambulskiej w poszczególnych krajach. Procedurę monitorowania przedstawiono w art. 68 konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 1 konwencji nowe Strony zobowiązane są do przedstawienia sprawozdania (sporządzonego na podstawie kwestionariusza opracowanego przez GREVIO) wyszczególniającego środki legislacyjne i inne środki wdrażające postanowienia konwencji. GREVIO przygotowuje sprawozdanie dotyczące środków wprowadzonych przez daną Stronę w celu wdrożenia konwencji oraz przekazuje sugestie i propozycje dotyczące sposobu rozwiązania przez tę Stronę zidentyfikowanych problemów⁸.

Komitet Stron może – zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji i na podstawie sprawozdań GREVIO – przyjąć zalecenia zaadresowane do danej Strony dotyczące wdrożenia konwencji oraz określić termin przekazania informacji na temat wdrożenia tych zaleceń. W myśl tego postanowienia Komitet Stron przyjmuje zalecenia dla Stron zawierające rozróżnienie między działaniami, które należy podjąć jak najszybciej, przy czym istnieje wymóg złożenia sprawozdania w ciągu trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – są drugorzędne pod względem pilności. Pod koniec wspomnianego trzyletniego okresu Strona musi przedłożyć Komitetowi Stron sprawozdanie z postępów w wypełnianiu zaadresowanych do niej zaleceń. Na podstawie tych informacji i wszelkich dodatkowo uzyskanych informacji Sekretariat Komitetu⁹ opracowuje wnioski dotyczące wdrożenia zaleceń w odniesieniu do każdej ze Stron objętych przeglądem, które to wnioski przyjmuje Komitet Stron.

Jako że procedura oceny wyjściowej została zakończona w odniesieniu do prawie wszystkich Stron, pod koniec 2022 r. członkowie GREVIO postanowili przystąpić do kolejnego etapu swojej oceny. Zgodnie z art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO dzieli się na cykle („cykle oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zaplanowany na lata 2023–2031 zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości”. Ocena wyjściowa obejmowała około 60 artykułów konwencji stambulskiej, natomiast nowa procedura oceny tematycznej obejmuje 20 artykułów, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. W artykułach tych określono normy dla organów egzekwowania prawa, podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, normy świadczenia ogólnych i specjalistycznych usług wsparcia dla ofiar oraz ogólne podejście mające na względzie przede wszystkim ofiary. Celem jest pogłębiona ocena tych obszarów, ze szczególnym uwzględnieniem postępów poczynionych odnośnie do każdego artykułu.

⁷ Art. 1 ust. 2 konwencji stambulskiej.

⁸ Art. 68 ust. 10 konwencji stambulskiej.

⁹ Obowiązującą procedurę nadzorowania wdrożenia oraz sprawozdawczości opisano w „Ramach nadzoru nad wdrażaniem zaleceń skierowanych do państw będących Stronami”, które Komitet Stron przyjął w dniu 13 kwietnia 2021 r., IC-CP/Inf(2021)2.

W pkt 305 swojej opinii 1/19 z dnia 6 października 2021 r., Konwencja stambulska¹⁰, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej potwierdził, że znaczna część zobowiązań wynikających z konwencji jest zasadniczo wiążąca dla Unii w odniesieniu do pracowników jej administracji oraz osób odwiedzających pomieszczenia i budynki jej instytucji, organów i jednostek organizacyjnych. Jeżeli chodzi o 20 postanowień szczegółowych, które obejmuje pierwszy cykl oceny tematycznej, Trybunał potwierdził, że 17 z tych postanowień ma zastosowanie również do Unii i jej administracji publicznej, a mianowicie wszystkie wyżej wymienione postanowienia z wyjątkiem art. 3, 31 i 48 konwencji. Jednocześnie zakres obowiązków Unii należy interpretować z uwzględnieniem jej szczególnego charakteru i uprawnień. Administracja publiczna UE nie posiada w szczególności uprawnień w zakresie egzekwowania prawa, dlatego zalecenia dotyczące kwestii związanych z egzekwowaniem prawa, takich jak wydawanie nakazów doraźnych, należy interpretować jako wymóg zapewnienia ofierze bezpieczeństwa w ramach uprawnień unijnej administracji publicznej, na przykład przez odmowę domniemanym sprawcom wstępu do pomieszczeń instytucji.

Na posiedzeniu, które miało miejsce w grudniu 2024 r., Komitet Stron przyjął decyzję¹¹ w sprawie zaleceń, które ma przyjąć w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej.

Dotychczasową praktyką stosowaną przez Komitet Stron było przyjmowanie zaleceń i wniosków w drodze konsensusu na posiedzeniach, które odbywają się zazwyczaj dwa razy w roku na wniosek¹² jednej trzeciej Stron, Przewodniczącego Komitetu lub Sekretarza Generalnego.

2.4. Planowane akty Komitetu Stron

Przewiduje się, że na 19. posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2025 r. Komitet Stron przystąpi do przyjęcia następujących ośmiu projektów zaleceń (jednego w oparciu o procedurę oceny wyjściowej i siedmiu w oparciu o pierwszą rundę oceny tematycznej), a także jednego projektu wniosku (odpowiednio „projekty zaleceń” i „projekty wniosków” oraz łącznie „planowane akty”):

- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
- 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
- 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
- 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
- 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;

---

¹⁰ Opinia 1/19 Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 października 2021 r., Konwencja stambulska, EU:C:2021:832.

¹¹ Zawartą w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.

¹² Art. 67 ust. 2 konwencji.

- 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
- 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię [IC-CP(2025)28prov];
- 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

3. STANOWISKO, KTÓRE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Planowane akty skierowane są do dziewięciu państw będących Stronami i zawierają zalecenia (w oparciu o procedurę oceny wyjściowej i pierwszą rundę oceny tematycznej) dotyczące środków, jakie należy wprowadzić w związku z wdrażaniem konwencji przez osiem państw będących Stronami, a także wnioski dotyczące wdrażania wcześniejszych zaleceń przez jedno państwo będące Stroną. Dotyczą one wykonania przez odpowiednie instytucje i administrację publiczną postanowień konwencji. Unia przystąpiła do konwencji w zakresie, w jakim dotyczy ona jej instytucji i administracji publicznej, oraz posiada wyłączne kompetencje do przyjmowania zobowiązań określonych w konwencji w odniesieniu do jej własnych instytucji i administracji publicznej, w zakresie art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (UE). Należy zatem ustalić stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie Stron w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, ponieważ planowane akty mogą w decydujący sposób wpłynąć na treść prawa Unii, a mianowicie rzutować na przyszłą wykładnię odnośnych postanowień konwencji.

Projekty zaleceń i wniosków w sprawach wchodzących w zakres kompetencji Unii w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej są zgodne z polityką i celami Unii i nie budzą żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii. Proponuje się zatem, aby Unia nie sprzeciwiała się przyjęciu projektów zaleceń i wniosków na 19. posiedzeniu Komitetu Stron.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „aktów mających skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto

instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹³.

4.1.2. *Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Komitet Stron jest organem ustanowionym na podstawie konwencji stambulskiej. Planowane akty, które mają zostać przyjęte przez Komitet Stron, stanowią akty mające skutki prawne. Planowane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie rzutować na wykładnię odnośnych postanowień konwencji stambulskiej w przyszłości. W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. **Materialna podstawa prawna**

4.2.1. *Zasady*

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, a mianowicie podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

Jeżeli planowany akt ma jednocześnie wiele celów lub elementów składowych, które są nierozzerwalnie powiązane, a żaden nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi – na zasadzie wyjątku – obejmować różne, odpowiadające tym celom i elementom podstawy prawne.

4.2.2. *Zastosowanie w niniejszej sprawie*

Jeśli chodzi o materialną podstawę prawną planowanego aktu, UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji i administracji publicznej Unii¹⁴ oraz w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement¹⁵. UE przystąpiła do konwencji stambulskiej w drodze dwóch odrębnych decyzji Rady, aby uwzględnić szczególne stanowisko Danii i Irlandii w odniesieniu do tytułu V TFUE. W związku z tym decyzję w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie Stron, trzeba również podzielić na dwie decyzje, o ile odnośne zalecenia lub wnioski dotyczą obu kwestii. Niniejsza decyzja dotyczy kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii. Materialną podstawą prawną decyzji jest w związku z tym art. 336 TFUE.

---

¹³ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

¹⁴ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>.

¹⁵ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 336 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 336 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („konwencja stambulska” lub „konwencja”) na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1075¹⁶ – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1076¹⁷ – w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azyłu i zasady non-refoulement, w zakresie, w jakim kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii; konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.
- (2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) jest monitorowanie wdrażania konwencji przez Strony konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące działań podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.
- (3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron („Komitet”) może, na podstawie sprawozdania i wniosków GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do Strony. Takie zalecenia mają zawierać rozróżnienie między działaniami, jakie należy podjąć jak najszybciej, czemu towarzyszy wymóg złożenia Komitetowi sprawozdania z podjętych działań w okresie trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – nie są

---

¹⁶ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>.

¹⁷ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azyłu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>.

równorzędne pod względem pilności. Pod koniec tego okresu trzech lat dana Strona musi złożyć Komitetowi sprawozdanie z podjętych działań w 10 konkretnych obszarach objętych konwencją. Na podstawie tego sprawozdania oraz wszelkich dodatkowych informacji Komitet ma przyjąć wnioski dotyczące wykonania tych zaleceń, przygotowane przez sekretariat Komitetu.

- (4) W myśl art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle („cykle oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” i dotyczy 20 artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. Na swoim 17. posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2024 r. Komitet przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które mają zostać przyjęte przez Komitet w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej, zawartych w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.
- (5) Oczekuje się, że na 19. posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2025 r. Komitet przyjmie następujące projekty zaleceń (jeden w oparciu o procedurę oceny wyjściowej i siedem w oparciu o pierwszą rundę oceny tematycznej) i projekty wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez dziewięć Stron (odpowiednio „projekty zaleceń” i „projekty wniosków” oraz łącznie „planowane akty”):
- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
  - 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
  - 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
  - 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
  - 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;
  - 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
  - 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)28prov;
  - 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
  - 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

- (6) Unia posiada wyłączne kompetencje do przyjmowania zobowiązań określonych w konwencji w odniesieniu do jej własnych instytucji i administracji publicznej, w zakresie art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W pkt 305 swojej opinii 1/19 z dnia 6 października 2021 r., Konwencja stambulska¹⁸, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że znaczna część zobowiązań wynikających z konwencji, odnoszących się do przyjęcia środków zapobiegawczych i ochronnych, jest zasadniczo wiążąca dla Unii w odniesieniu do pracowników jej administracji oraz osób odwiedzających pomieszczenia i budynki jej instytucji, organów i jednostek organizacyjnych. Co więcej, w pkt 307 tej opinii, Trybunał orzekł, że Unia nie powinna ograniczać się do wprowadzenia minimalnych wymogów lub środków wsparcia, lecz sama powinna zapewnić pełne wykonanie wspomnianych wyżej zobowiązań. Jednocześnie zakres obowiązków Unii należy interpretować z uwzględnieniem jej szczególnego charakteru i uprawnień. Administracja publiczna Unii nie posiada w szczególności uprawnień w zakresie egzekwowania prawa, dlatego zalecenia dotyczące kwestii związanych z egzekwowaniem prawa, takich jak wydawanie nakazów doraźnych, należy interpretować jako wymóg zapewnienia ofierze bezpieczeństwa przez Unię w ramach uprawnień unijnej administracji publicznej, na przykład przez odmowę domniemanym sprawcom wstępu do pomieszczeń instytucji.
- (7) Planowane akty dotyczą wdrożenia postanowień konwencji, które mają zastosowanie również do Unii w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej. Należy zatem ustalić stanowisko, które ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii, ponieważ planowane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, gdyż mogą wpływać na interpretację odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości.
- (8) Jeżeli chodzi o Zjednoczone Królestwo, projekt zalecenia w sprawie wdrożenia przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie wystarczających i trwałych środków finansowania wszystkich polityk ukierunkowanych na zwalczanie przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie trwałego finansowania odpowiednich organizacji społeczeństwa obywatelskiego (art. 8 konwencji); przyznanie krajowym organom koordynującym niezbędnych uprawnień, kompetencji i zasobów oraz zapewnienie koordynacji i wdrażania polityk i środków mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie tych form przemocy, a także zapewnienie niezależnego monitorowania i oceny tych zjawisk w oparciu o odpowiednie dane (art. 10 konwencji); zharmonizowanie systemów gromadzenia danych i zapewnienie systematycznego gromadzenia zdezagregowanych danych dotyczących przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); zapewnienie specjalistom, którzy mają zawodowy kontakt z ofiarami przemocy, szkoleń z zakresu odpowiedniego reagowania na przemoc wobec kobiet (art. 15 konwencji); usunięcie przeszkód w dostępie do ogólnych usług wsparcia (art. 20 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy wobec kobiet i przemocy domowej dostępu do specjalistycznych usług wsparcia oraz schronisk (art. 22 i 23 konwencji); ograniczenie wtórnej wiktymizacji poprzez zapewnienie sprawnego i niezwłocznego rozpatrywania spraw (art. 50 konwencji); oraz zapewnienie stosowania zakazów kontaktu (art. 52 konwencji); Ponieważ to zalecenie jest w tym zakresie zgodne z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń

---

¹⁸ Opinia 1/19 Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 października 2021 r., Konwencja stambulska, EU:C:2021:832.

w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (9) Jeżeli chodzi o Andorę, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej kompleksowej strategii zapobiegania wszelkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy; zapewnienie pełnego włączenia organizacji stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 7 konwencji); zwiększenie przejrzystości budżetów na działania mające na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zwalczanie tych zjawisk oraz, w razie potrzeby, dalsze zwiększanie tych budżetów; zapewnienie organizacjom pozarządowym stojącym na straży praw kobiet wystarczających dotacji i czasu na realizację powierzonych im zadań (art. 8 konwencji); dalsze rozszerzanie zakresu gromadzenia zdezagregowanych danych na temat wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy (art. 11 konwencji); rozszerzenie kampanii profilaktycznych na wszystkie objęte zakresem konwencji formy przemocy i regularna ocena wpływu tych kampanii (art. 12 konwencji); zapewnienie wystarczających zasobów ludzkich i odpowiednio wykwalifikowanych specjalistów na potrzeby opracowywania programów skierowanych do sprawców przemocy, a także opracowanie norm minimalnych i wprowadzenie specjalnego programu skierowanego do sprawców przemocy seksualnej (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby specjalistyczne usługi wsparcia zaspokajały potrzeby ofiar przemocy (art. 22 konwencji); przyjęcie środków w celu zapewnienia, aby wszystkie zainteresowane podmioty przeprowadzały oceny ryzyka w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych konwencją i regularnie je powtarzały (art. 51 konwencji); zapewnienia możliwości niezwłocznego wydawania zakazu kontaktu w przypadku bezpośredniego zagrożenia oraz ustanowienie jasnych ram prawnych gwarantujących właściwe zarządzanie zakazami kontaktu (art. 52 konwencji); oraz zapewnienie, aby ofiary wszystkich form przemocy objętych konwencją mogły korzystać z nakazów ochrony i aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (10) Jeżeli chodzi o Belgię, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie większej spójności polityk i środków związanych z zapobieganiem przemocy wobec kobiet i jej zwalczaniem realizowanych na różnych szczeblach władzy w kraju (art. 7 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane, i harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zapewnienie praktycznego wdrożenia na wszystkich poziomach kształcenia wymogu przekazywania wiedzy o zasadach wymienionych w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); zorganizowanie szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego dla wszystkich pracowników mających zawodowy kontakt z ofiarami przemocy oraz przyjęcie i rozpowszechnienie standardów jakości kursów szkoleniowych (art. 15 konwencji); zwiększenie, za pomocą odpowiednich środków, wsparcia udzielanego kobietom będącym ofiarami przemocy w powrocie do zdrowia i zyskiwaniu niezależności ekonomicznej oraz wdrożenie znormalizowanych ścieżek pomocy w sektorze opieki zdrowotnej, aby zapewnić, że ofiary przemocy zostaną zauważone i skierowane do odpowiednich specjalistycznych służb wsparcia (art. 20 konwencji); zapewnienie dostępu do schronisk i utworzenie infolinii działającej jako pojedynczy punkt kontaktowy (art. 22

konwencji); zapewnienie skutecznego rozpatrywania spraw i stosowania podejścia do kwestii przemocy wobec kobiet opartego na płci i skoncentrowanego na ofiarach; zapewnienie skutecznych zabezpieczeń przed niewłaściwym korzystaniem z mediacji oraz zapewnienie odpowiednich i wystarczających sankcji (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy możliwości korzystania z zakazów kontaktu, nakazów ochrony i zakazów zbliżania się (art. 52 i 53 konwencji); ocena stopnia wdrożenia istniejących środków ochrony i zapewnienie praktycznego wdrożenia wszystkich istniejących środków ochrony na rzecz ofiar wszystkich objętych konwencją form przemocy (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (11) Jeżeli chodzi o Francję, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej nadrzędnej strategii zapobiegania wszystkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy, a także zapewnienie odpowiednich zasobów instytucji koordynującej politykę zapobiegania przemocy wobec kobiet i jej zwalczania; zapewnienie pełnego włączenia stowarzyszeń stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 7 konwencji); kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia wystarczającego finansowania polityk ukierunkowanych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, zwiększenia przejrzystości budżetów tych polityk oraz zapewnienia organizacjom stojącym na straży praw kobiet wystarczających i trwałych nakładów finansowych na realizację ich zadań (art. 8 konwencji); zapewnienie dezagregacji danych oraz gromadzenie danych o liczbie kobiet i dziewcząt, które zwracają się o pomoc do służb opieki zdrowotnej (art. 11 konwencji); zwiększenie wysiłków na rzecz profilaktyki pierwotnej i ocena wpływu środków z tego zakresu (art. 12 konwencji); zapewnienie uczniom dostępu do edukacji obejmującej kwestie określone w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami i sprawcami przemocy szkoleń na temat wszystkich form przemocy wobec kobiet oraz ocena takich szkoleń (art. 15 konwencji); przyjęcie i wdrożenie norm minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców przemocy oraz ocena wpływu tych programów (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby w całym kraju utworzono organy koordynujące oraz aby w działaniach nowych punktów kompleksowej obsługi utworzonych w celu zapewnienia wsparcia kobietom będącym ofiarami przemocy uczestniczyły wszystkie odpowiednie organy (art. 18 konwencji); zapewnienie wszystkim kobietom będącym ofiarami przemocy dostępu do obdukcji lekarskiej oraz przyjęcie dalszych środków na rzecz zapobiegania przemocy wobec kobiet z niepełnosprawnościami i jej zwalczania (art. 20 konwencji); zapewnienie, aby specjalistyczne wsparcie było dostępne w całym kraju, w tym dla kobiet będących ofiarami przemocy i ich dzieci przebywających w schroniskach, oraz zapewnienie, aby takie usługi uwzględniały cyfrowy wymiar przemocy wobec kobiet (art. 22 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do opieki medycznej, wsparcia posttraumatycznego, obdukcji lekarskiej i pomocy psychologicznej (art. 25 konwencji); wzmocnienie środków wsparcia mających zachęcić kobiety będące ofiarami wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy do zgłaszania przypadków przemocy oraz zapewnienie odpowiednich usług przyjmowania i wsparcia; oraz kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia właściwej reakcji wymiaru sprawiedliwości na wszelkie formy przemocy

wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznego przeprowadzania ocen ryzyka we wszystkich przypadkach przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); częstsze korzystanie z nakazów ochrony i zapewnienie, aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53 konwencji); oraz ograniczenie wtórnej wiktymizacji, na którą kobiety będące ofiarami przemocy mogą być narażone w trakcie postępowania (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (12) Jeżeli chodzi o Włochy, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie, aby włoski krajowy plan działania w sprawie przemocy wobec kobiet uwzględniał wszystkie formy przemocy wobec kobiet i był poparty harmonogramem działań, zasobami finansowymi i wskaźnikami pomiaru postępów; zapewnienie skutecznych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i lepszej koordynacji wdrażania odpowiednich polityk (art. 7 konwencji); zapewnienie trwałego i długoterminowego finansowania wszystkich polityk i środków ukierunkowanych na zapobieganie przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, przy jednoczesnym zapewnieniu odrębnych linii budżetowych i linii finansowania (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych przez wszystkie zainteresowane podmioty (art. 11 konwencji); przegląd programów nauczania i materiałów dydaktycznych, aby usunąć z nich negatywne stereotypy dotyczące kobiet i dziewcząt (art. 14 konwencji); zorganizowanie dla wszystkich specjalistów zajmujących się tą dziedziną szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego z zakresu wszystkich form przemocy wobec kobiet (art. 15 konwencji); zapewnienie dostępności schronisk i infolinii wsparcia dla wszystkich ofiar przemocy (art. 22 konwencji); zapewnienie terminowej, odpowiedniej i skutecznej reakcji na zgłoszenia wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznych ocen ryzyka w odniesieniu do ofiar wszelkich form przemocy wobec kobiet w oparciu o podręczniki i wytyczne (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie, aby w razie potrzeby wydawano zakazy kontaktu, a także reagowano na ich naruszenia (art. 52 i 52 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (13) Jeżeli chodzi o Niderlandy, projekt zaleceń w sprawie wdrożenia przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie koordynacji polityk i środków mających na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zwalczanie tych zjawisk, a także zapewnienie, by uwzględniały one wszystkie formy przemocy wobec kobiet objęte zakresem konwencji; powierzenie roli instytucji koordynującej podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym, posiadającym jasne mandaty, kompetencje i niezbędne zasoby oraz zapewnienie włączenia organizacji pozarządowych w kształtowanie polityki (art. 7 konwencji); wprowadzenie wystarczającego i trwałego finansowania polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, wprowadzenie odrębnych linii budżetowych i linii finansowania opartych na zasadzie sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci oraz zapewnienie odpowiedniego i trwałego finansowania organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); dostosowanie kategorii danych na potrzeby gromadzenia danych zdezagregowanych (art. 11 konwencji); przyjęcie środków mających na celu przekazywanie wiedzy o wszystkich zasadach wymienionych w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); zintensyfikowanie szkoleń dla wszystkich specjalistów mających

zawodowy kontakt z ofiarami przemocy, przy wykorzystaniu wiedzy fachowej organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 15 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy, w tym ofiarom dyskryminacji krzyżowej, dostępu do schronisk (art. 22 konwencji); przyjęcie środków zachęcających kobiety będące ofiarami przemocy, w tym kobiety narażone na dyskryminację krzyżową, do zgłaszania przypadków przemocy (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie – w ramach wspólnej reakcji wielu podmiotów – przeprowadzania ocen ryzyka w przypadkach przemocy domowej i innych form przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie, aby właściwe organy mogły natychmiastowo wydawać zakazy zbliżania się i kontaktu w przypadkach bezpośredniego zagrożenia (art. 52 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (14) Jeżeli chodzi o Portugalię, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie wystarczających nakładów finansowych na realizację krajowych strategii i planów działania oraz trwałe finansowanie organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); przeszkolenie na temat przemocy wobec kobiet wszystkich specjalistów mających zawodowy kontakt z ofiarami przemocy (art. 15 konwencji); zapewnienie wystarczającej dostępności programów skierowanych do sprawców przemocy domowej i seksualnej, przyjęcie minimalnych standardów i przeprowadzanie stałej oceny tych programów (art. 16 konwencji); wykształcenie sprawnej i skoordynowanej reakcji wszystkich organów na wszystkie formy przemocy wobec kobiet (art. 18 konwencji); utworzenie infolinii dla kobiet będących ofiarami różnych form przemocy, zapewnienie miejsc w schroniskach dla kobiet będących ofiarami wszelkich form przemocy oraz zapewnienie dostępności specjalistycznych usług wsparcia (art. 22 konwencji); zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych, usprawnienie gromadzenia materiału dowodowego poprzez odejście od nadmiernego polegania na oświadczeniach ofiar przestępstw oraz zapewnienie, aby sankcje były współmierne do wagi przestępstwa (art. 49 i 50 konwencji); oraz zapewnienie, aby zakazy kontaktu były wydawane szybko i miały natychmiastowy skutek, a także wzmocnienie monitorowania nakazów ochrony (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (15) Jeżeli chodzi o Serbię, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie skutecznego wdrażania i monitorowania odpowiedniej strategii oraz przydzielenie wystarczających zasobów właściwej instytucji lub właściwym instytucjom odpowiedzialnym za koordynację, wdrażanie, monitorowanie i niezależną ocenę polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 7); zapewnienie wystarczających i trwałych nakładów finansowych na prawodawstwo, politykę i środki – w tym instytucje i podmioty je realizujące – służące zapobieganiu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz ich zwalczaniu, a także sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci, aby umożliwić skuteczne monitorowanie wydatków publicznych i zagwarantować trwałe finansowanie organizacji kobiecych udzielających specjalistycznego wsparcia ofiarom przemocy poprzez długoterminowe dotacje przyznawane w drodze przejrzystych procedur udzielania zamówień (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane według odpowiednich czynników, i harmonizacja gromadzenia

danych (art. 11 konwencji); wdrożenie regularnych środków zapobiegawczych w celu wyrugowania stereotypów płciowych i zajęcia się kwestią nierówności płci leżącą u podstaw przemocy wobec kobiet; wspieranie kampanii uświadamiających skierowanych do całego społeczeństwa dotyczących wszystkich form przemocy wobec kobiet, także w wymiarze cyfrowym (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami przemocy regularnych szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego (art. 15 konwencji); rozszerzenie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej, zapewnienie odpowiednich zasobów na te programy oraz przyjęcie jednolitych standardów w tym zakresie (art. 16 konwencji); poprawa dostępu ofiar przemocy do wsparcia finansowego, zakwaterowania i możliwości zatrudnienia oraz zapewnienie im bezpłatnej obdukcji lekarskiej (art. 20 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy, w tym osobom dotkniętym dyskryminacją krzyżową, miejsc w schroniskach (art. 22 konwencji); zapewnienie dostępności ośrodków wsparcia dla ofiar gwałtu lub przemocy seksualnej, do których dostęp nie jest zależny od gotowości ofiary do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (art. 25 konwencji); zachęcanie do zgłaszania wszystkich form przemocy wobec kobiet oraz usprawnienie gromadzenia dowodów i przyjęcie środków, które zapewnią skuteczność rozpatrywania spraw (art. 49 i 50 konwencji); zaangażowanie wszystkich właściwych instytucji w przeprowadzanie ocen ryzyka (art. 51 konwencji); poprawa monitorowania i stosowania nadzwyczajnych i rozszerzonych środków ochronnych; zapewnienie spójności procedur (art. 52 i 52 konwencji); oraz zapewnienie skutecznego wdrożenia wszystkich środków ochrony ofiar i zagwarantowanie ofiarom przemocy prawa dostępu do odpowiednich informacji (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (16) Jeżeli chodzi o Polskę, projekt wniosków dotyczących wdrażania przez to państwo konwencji obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie kompleksowych i skoordynowanych polityk zwalczania wszystkich objętych konwencją form przemocy wobec kobiet i zapobiegania jej, wzmocnienie mechanizmów międzyinstytucjonalnej współpracy organów w celu zapewnienia ofiarom dostępu do mechanizmów wsparcia i ochrony oraz przeprowadzanie niezależnych analiz porównawczych istniejących środków i programów (art. 7 konwencji); zwiększenie nakładów finansowych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i na jej zwalczanie; zapewnienie wprowadzenia specjalnych linii budżetowych na środki służące zapobieganiu przemocy wobec kobiet i jej zwalczaniu; zapewnienie sprawiedliwego i stabilnego finansowania organizacji pozarządowych oraz zapewnienie ich udziału we wdrażaniu i monitorowaniu wszystkich odpowiednich polityk (art. 8 konwencji); przydzielenie niezbędnych zasobów ludzkich i finansowych instytucji koordynującej, wyznaczonej na mocy konwencji (art. 10 konwencji); oraz zapewnienie gromadzenia zdezagregowanych danych i harmonizacja gromadzenia danych przez wszystkie właściwe organy (art. 11 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
- 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
- 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
- 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
- 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;
- 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
- 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię [IC-CP(2025)28prov];
- 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*